

ΧΡΟΝΟΓΡΑΜΜΗ Του **ΗΛΙΑ ΜΑΓΚΛΙΝΗ**

Ένα εικοσιτετράωρο με τον συγγραφέα Μισέλ Φάις

07.00 - 12.30

Εγερτήριο μεταξύ επτά και οκτώ. Ενδελεχή καταγραφή των ενύπνιων συμβάντων, όχι μόνο λόγω αρχειομανίας, αλλά εξαιτίας και αφηγηματικής δολιότητας. Τσάι, χυμός και τα συναφή (το γερό πρωινό μπήκε αργά στην καθημερινότητά μου). Τσεκάρισμα της μακράς βραδινής λίστας: από τα πιο ασήμαντα ως τα πιο κρίσιμα. Στο κλείσιμο της μέρας, αν έστω και μία υποχρέωση παραμένει εντέλει στα χαρτιά, προστίθεται με ανατοκισμένο άγχος την επομένη (κάτι που δεν συμβαίνει και τόσο αραιά).

Φροντίδα κήπου και περίεξη ψώνια της ημέρας. Ως τις δωδεκάμισι, που θεωρητικά είμαι πιο φρέσκος, γράφω τα δικά μου. Επειδή την τελευταία δεκαετία είμαι ως τον λαϊμό με κείμενα (σεμινάρια δημιουργικής γραφής, εφημερίδα και τα έκτακτα βιοποριστικά) το άδειασμα από κειμενικούς περισπασμούς είναι η πολύτιμη συνθήκη, αλλά και το ακριβοθώρητο πλαίσιο για να βυθιστείς στον αφηγηματικό εαυτό σου.

Εχοντας εγκαταλείψει προ πολλού τους άπλετους χρόνους και τις ατέλειωτες άδειες μέρες, γράφω όποτε έχω κενό. Χτυπάω και φεύγω. Πρώι, μεσημέρι, βράδυ. Αντάρτικο πόλιν. Οι μεγάλες στρατηγικές, συντεταγμένες μάκες, λόγω πειστικού βιοπορισμού, αναβάλλονται επί' αόρι-

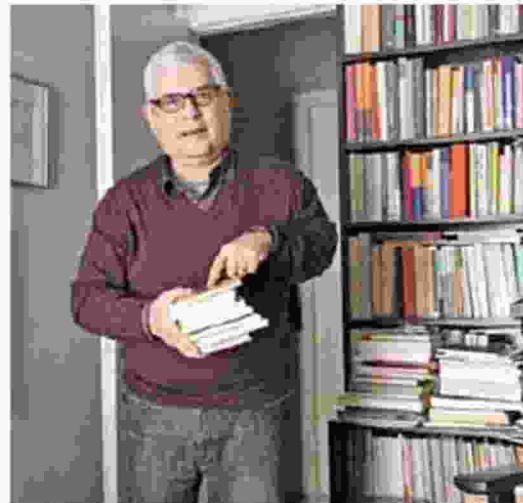
στον, καθώς η παρατεταμένη κρίση σε αναγκάζει να εργάζεσαι μ' εκατό χέρια.

13 - 15.00

Διαδίκτυακή ενημέρωση και ξεφύλλισμα φατσοβιβλίου (αστερίσκος: στην ψηφιακή κοινότητα, γνώρισα θαυμάσιους ανθρώπους και, συμμετρικά, απογοητεύθηκα από γνωστούς εκτός εικονικής πραγματικότητας).

Αδειάζοντας συνεχώς τσαγιέρες (καπνιστό, πράσινο βανίλια ή κανέλα), ακολουθούν διαδικτυακοί ή τηλεφωνικοί διακανονισμοί των καθημερινών υποχρεώσεων. Οργανώνω έτσι τη μέρα μου, ώστε να συνδυάζω κάθοδο στο κέντρο με μαθήματα, παρουσία στην εφημερίδα ή άλλα επαγγελματικά ραντεβού. Πάντως, όταν μένω σπίτι, συνήθως μαγειρεύω. Η «διάφανη» κουζίνα είναι πλέον ο στόχος. Κοντολογίς να διακρίνονται όλα τα υλικά, να μην καλύπτει η μία γυέση την άλλη (κάτι που φυσικά προϋποθέτει αγνά υλικά).

Κάποια στιγμή πέφτω με τα μούτρα στα διαβάσματα βιβλίων για τις ανάγκες της εφημερίδας και των σεμιναρίων δημιουργικής γραφής, αλλά και στις επιμέλειες κειμένων μαθητών, καθώς και του εβδομαδιαίου βιβλιοφιλικού τετρασελίδου που συντονίζω στην «Εφημερίδα των Συντακτών» (με τη συνδρομη έλκεκτής συντροφιάς από

«**Διαβάζω** και ξαναδιαβάζω τα ίδια και τα ίδια: κυκλικά, εμμονικά, σαν να είμαι πάντα πρώτη φορά», λέει ο Μισέλ Φάις.

Ουκ ολίγες ιστορίες μου γεννήθηκαν από φράσεις ή σιωπές, ή βλέμματα περαστικών, αγνώστων.

πανεπιστημιακούς, κριτικούς, πεζογράφους και ποιητές).

Μεροδούλι, μεροφάι δημιουργική γραφή. Τα μαθήματα διά ζωής ή εξ αποστάσεως (σκολή των εκδόσεων Πατάκι, αλλά και στη Φλώρινα, στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας) ενίοτε κουράζουν και φθείρουν, σε βάθος χρόνου όμως προσφέρουν πδείς καρπούς. Είκοσι τρεις μαθητές

μου (φίλοι πλέον...) έχουν ήδη τυπώσει βιβλία, πολλοί δημοσιεύουν σε περιοδικά, ορισμένοι έχουν διακριθεί σε διαγωνισμούς ή έχουν αποσπάσει σημαντικά βραβεία.

15.00 - 16.00

Προσπαθώ όταν τρώω να μη διαβάζω, να μη βλέπω ή ν' ακούω ειδήσεις, ούτε ακόμη μουσική, αλλά να προσπλύνωμαι σαν σαμάνος στο φαγητό. Δεν το καταφέρνω πάντα. Μισή ωρίτσα μετά κλείνω τα μάτια, βάζω το πλέκτρο στο αθόρυβο, γενικώς κατεβάζω ρολά. Κάτι όχι μόνο αναζωογονητικό, αλλά και αναγκαίο. Αυτό συνήθως το καταφέρνω.

16.00 - 17.00

Η πεζοπορία είναι πάθος μου. Βαδίζωμανής με την κάμερα στο στέρνο. Το τέμπο του πεζοπόρου, το τέμπο του ματιού, το τέμπο του αδειάσματος. Καταφεύγω σε ταξί μόνον αν είμαι κουρασμένος ή πεισμένος χρονικά. Εξάλλου, τα μέσα μαζικής κοινωνίας είναι χώροι εργασίας. Είναι δωρεάν αρχεία και πινακοθήκες. Εργάζομαι. Με μέθοδο και πάθος. Σημειωματάριο, κάμερα και μαγνητόφωνο σε αγαπητή συμφωνία. Ουκ ολίγες ιστορίες μου γεννήθηκαν από φράσεις ή σιωπές, από χειρονομίες ή βλέμματα περαστικών, αγνώστων. Το εφήμερο πλήθος ασκεί

πάνω μου φοβερή γοητεία. Συχνά νιώθω να με απορροφά όπως ένα βαθύ κείμενο.

17.00 - 00.00

Σεμινάρια δημιουργικής γραφής έχω σχεδόν κάθε μέρα, ενώ, μετά τις οκτώ, κάποιες μέρες περνάω κι από την εφημερίδα. Κατόπιν, αναλόγως διάθεσης και δυναμικών, κινηματογράφω, θέατρο ή ποτό (θεωρώ ότι από την Αθήνα λείπουν τα μαγαζιά με καλό ελληνικό κρασί — εξ ου και είμαι θαμώνας στο Heteroclitó, διαγωνισμός πίσω από τη Μητρόπολη).

00.30 π.μ. - 02.00

Το αργότερο μία και μισή έχω πέσει για ύπνο. Λίγο πριν συντάσσω τη λίστα της επομένης. Με όσες δυνατόιες έχουν εναπομένει διαβάζω τα βιβλία που έχω στο προσκέφαλο. Για την ακρίβεια διαβάζω και ξαναδιαβάζω τα ίδια και τα ίδια: κυκλικά, εμμονικά, σαν να είμαι πάντα πρώτη φορά (Κάφκα, Μπέκετ, Φόκνερ, Μουζίλ, κ.λπ.) Κάθε μέρα, κάθε εικοσιτετράωρο, τεμαχισμένο ή αρτιμελές, η γυναίκα μου η Αλεξία απομακρύνει, διακριτικά και αποφασιστικά, τα μαύρα σύννεφα που μαζεύονται πάνω από το κεφάλι μου, εντός και εκτός γραφής.

 Τελευταίο βιβλίο του Μ. Φάις είναι η νουβέλα «Lady Cortisol» (εκδ. Πατάκι, 2016).